

hvilken Østerslivet søger at kæmpe imod sine Fjender, og navnlig mod Korsfiskten, er den, som man ogsaa kan se ved at følge de Beretninger om Østersfiskerierne der ere blevne indgivne her til Thinget, eller i hvert Fald ere blevne Thingene bekendte, det er den, at Østersen gennem sin Yngel søger hen til andre, nye Steder, hvor dens Fjender ikke ere endnu. Vrede Medlemmer, som have fulgt disse Beretninger, ville erindre, at i disse Jer man, navnlig for nogle Aar tilbage, saa længe det tidligere Selskab havde Forpagtningen, at Selskabet bestandig opdagede nye Østersbanke, og at det netop er disse, som give det største Udbytte. Smidlertid, Limfjorden er et Areal, som ikke har under saadanne Forhold saa særdeles vide Grændser, og det er heller ikke alle Arealer i Limfjorden, der egne sig for Østerslivet, saa den Tid vil høre op eller synes at være hørt op nu, da Østerslivet kan finde nye, hidtil ubenyttede Pletter til at leve videre paa. Alle Steder træffer den sine Fjender, navnlig Korsfiskten, og maa altsaa gaa til Grunde. Naar man nu ved det foreliggende Lovforslag vil fortsætte dette Frednings-system, er det omtrent det Samme som at sige i det Hele til Korsfisktene, hvad man hidtil kun har sagt delvis: Vær saa artig og tag for Jer af Ketterne; vi skulle ikke forstyrre Jer. Østerslivet maa da efter min Opfattelse nødvendig gaa til Grunde, og jeg anser derfor den Plan og det Forslag, som her foreligger, for at være af en saadan Beskaffenhed, at det nødvendig maa føre til, at Østersen maa gaa til Grunde i Løbet af kort Tid; vi have set, at Perioden ikke er saa lang, det var først i 1851, at man opdagede, at der var kommet Østers til Limfjorden. Der kan jo være Spørgsmaal om, hvorledes man da skal bære sig ad for at frede om Østersen paa en saadan Maade, at det kan hjælpe Noget, hvilke Foranstaltninger man i saa Henseende kan træffe efter Erfaringens og Videnskabens Vidnesbyrd. Jeg skal ikke komme dybt ind herpaa, navnlig fordi Forholdene i de forskjellige Blande ere meget forskellige, jeg skal heller ikke komme ind paa saadanne Tilfælde, hvor man har Ebbe og Flod til sin Raadighed, og hvor Østersen ligger paa nogenlunde lavt Vand. De Forholdsregler, man der tager og har taget med stort Held, ere følgende og ganske modsat det Frednings-system,

man her paa en saa uheldig Maade har søgt at bringe i Ubendelse. I Stedet for at lade Østersbankerne ligge i Ro og særlig at lade dem ligge i Ro og uden at skrabe paa dem om Sommeren, skraber man netop om Sommeren ganske kort for Østersens Yngletid, som falder en hel Del forskjellig, saaledes at man saa vidt mulig tager alle Østers, baade de voksne og salgbare og dem, der ikke ere det, op, man planerer Grunden, man pudser den af, fjerner Slam og Muddet, som har sat sig derpaa, fjerner Korsfisk og visse Sneglearter, vi ikke kjende i Limfjorden, men har andre Steder, og som bore sig ind i Stallerne og fortære selve Østersen. Kort sagt: Man bereder Østersen med stor Omhu et saa godt og tjenligt Veie, som man kan, og saa kaster man dem ud igjen. Det har nu viist sig, at disse Foranstaltninger have svaret særdeles godt til Hensigten, og det er Foranstaltninger, som ogsaa kunne tænkes anvendte i Limfjorden, vanskelig vistnok saalænge Østersfiskeriet er et Regale, men i hvert Fald efter min Opfattelse, og efter hvad der er bekræftet andre Steder fra, navnlig fra England, langt bedre, saa snart man forpagter visse Distrikter ud til Østersavl. Det er nemlig et temmelig kostbart Foretagende paa den Maade, som jeg nævnte, at pleie en Østersbank, men det er et Foretagende, der har viist sig — navnlig i England — at være særdeles rentabelt. I Forbindelse hermed skal jeg gjøre opmærksom paa, at man ikke maa hengive sig til den Tro, at selv om man nu paa den Maade, jeg har nævnt, eller paa andre hensigtsmæssige Maader bereder Østersen et saa godt og fredeligt Veie, som man kan, man da er sikker paa en heldig Østersavl. Det viser sig nemlig, at skjøndt Østersen er et tvekjønnet Dyr, der, naar det avler, udsender en Sværm af Yngel — man antager mellem 1 à 2 Mill. Individuer — saa yngler Østersen langtfra hvert Aar, i saa Henseende er Forholdet meget forskjelligt. Der indtræffer Perioder, hvor Østersen yngler særdeles hyppig, men der indtræffer ogsaa temmelig lange Perioder, hvor Østersen yngler meget lidt, saaledes at man altsaa ikke faar den Tilvæxt til Østersbestanden, som man ellers maatte troede at kunne gjøre Regning paa. Jeg har her for mig netop nogle Optegnelser herom fra England for Aarene 1849—65. Følge disse Sagtagelser i England var Yngelaffætningen i 1849 meget god, i 1850 god, men i Aarene 1851, 52, 53, 54, 55 og 56 slet, i 1857 ubetydelig, i 1858 god, i 1859, 60 udmærket god, men saa i Aarene 1861, 62, 63, 64 meget slet og i 1865 endelig temmelig god. Det gaar med Østerslivet, som det gaar med saa meget af